Pomalu se probouzím, protože mi někdo vytrvale ťuká na okno. V polospánku myslím na sýkorky, ale ještě není jejich čas. To jen jedna z nových větví lísky zvědavě nakukuje a propátrává můj skromný příbytek. Postel ze smrkových kuláčů a prken, který přinesla jarní voda. Stůl sestavený ze tří fošen s dírou po suku na levé straně. A poklad největší - litinová kamínka. Smetištní trofej od dřevorubce Vendyho, co se občas zastaví na kus řeči grog. Pro podobný návštěvy mám nachystáno v poličce několik otlučených porcelánových nevlastních sourozenců, kteří neustále naslouchají svými oušky co se kde šustne. Nad lavicí u stěny je minigalerie dřevěných placek od kamarádů, co nějaký čas pobyli. Pod nimi jako netopýří společenství visí camrátka, která mi stále i po letech připomínají desítky ohňů. Vedle dveří oddychují kamarádky kanady. Sešlapané, okopané, plné šrámů z cest. Po těch útrapách se mnou stále věrné, těšící se na každoroční dovolenou u ševce??.

Já tady medituju a za deset minut mi začíná hodina. Umýt se, natáhnout maskáče, nazout kanady, nahodit usárnu a vyrazit. Kam? Do místní školy! A jaká hodina? Že se tak blbě ptáte. No přece trampingu. V tom jsem opravdu dobrej, to musela uznat i školská komise. Jo a začínám, jen si to představte, nejdřív s učitelským sborem. Pan farář se sice cukal, ale když jsem mu slíbil, že náš první vandr bude na Svatej kopeček, tak vám najednou roztál jako máslo. Bude to dobrej tramp. To se hnedka pozná.

Trapsavec 2004